

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Muskovszky Gábor és dr. Pápay Szabolcs (felperesi képviselők címe) ügyvédek által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Fröhlich Balázs (alperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. január 20. napján meghozott 26.P.21.302/2007/23. számú ítélete ellen az alperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett, 27. sorszám alatt indokolt és Pf.3. sorszám alatt kiegészített fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 375.000 (háromszázhetvenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kölcsön visszafizetése címén 20.050.000 forint és ezen összeg után 2003. november 1. napjától a törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy 2002 márciusában 10.000.000 forintot, 2002 augusztusában újabb 10.000.000 forintot, a későbbiekben pedig 4.000.000 forintot adott át az alperesnek szóbeli kölcsönszerződés alapján. Az eredeti megállapodásuk szerint a kölcsönt akkor kellett volna visszafizetni, amikor az alperes lakóingatlana elkészül és azt értékesíti. Erre azonban nem került sor, mert az adós az ingatlant megterhelte, majd elvesztette. A későbbiekben arról tájékoztatta őt, hogy a pénzt a D... Kft. javára használta fel. A kezdeményezésére egy megállapodás készült, mely szerint az összeget az ügyvezetése alatt állt gazdasági társaság fogja visszafizetni. Ennek alapján 3.500.000 forint került törlesztésre a tőkekövetelésből.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Állította, hogy a kölcsönszerződést nem ő, hanem a D... Kft. kötötte meg a felperessel. A cég ügyvezetőjeként járt el, így a saját személyében nem köteles helytállni a tartozásért. Hivatkozott a felperes által kezdeményezett nyomozást megszüntető ügyészségi határozatra és arra, hogy a cég korábbi tulajdonosa, K. K. a halálát megelőzően a tartozást rendezni kívánta, ennek érdekében átruházott egy ... ingatlant a felperesre. Állította, hogy a pontos elszámolásról nem voltak ismeretei, de K. K. megbízásából több alkalommal havi kamatot adott át a felperesnek. Álláspontja szerint a felperes csak azért kívánja rajta behajtani a követelését, mert K. K. időközben elhunyt, a D... Kft. pedig 2003. augusztus 28-tól felszámolás alatt áll.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.500.000 forintot és ennek 2003. november 1. napjától a törvényes mértékű kamatát, valamint 1.650.000 forint perköltséget.

Tényként állapította meg, hogy a felek gyermekkori jó barátok és sporttársak voltak. A felperes szóbeli szerződés alapján 24.000.000 forint kölcsönt adott az alperesnek. 2003. április 30-án jegyzőkönyv készült, amelyet a felek mellett J. G., a D... Kft. akkori ügyvezetője, valamint dr. D. P., a társaság megbízott jogi képviselője írt alá. Ebben rögzítették, hogy 2002. május elején a felperes a D... Kft. részére nyújtott 24.000.000 forint kölcsönt és ezt a társaságot szólította fel a visszafizetésre. Az ügyvezető úgy nyilatkozott, hogy a kölcsönről a cég iratai között írásos bizonylatot nem talált, de az alperes a társaság korábbi ügyvezetőjeként elismerte, hogy a kft. nevében átvette ezen összegeket. Ugyanezen a napon a felperes és a cég között megállapodás jött létre, amely szerint a társaság vállalta, hogy a kölcsönből eredő tőketartozást havi 1.000.000 forintos részletekben 2004. április 30-ig visszafizeti, a 2.000.000 forintos kamatot pedig két egyenlő részletben törleszti. J. G. 2003. szeptember 10-én kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy 2003 júniusa óta nem látja el az ügyvezetést, további felelősséget ezért nem tud vállalni a törlesztésért. Rögzítette azt is, hogy az alperessel kötött megállapodás alapján a tartozás tényét a cég nem vitatta, kezesként elismerte, a további teljesítést azonban az alperes vállalja egy ingatlan, illetőleg az annak értékesítéséből befolyt vételár terhére. Amíg az ingatlan vételára be nem folyik, a társaság kezesként fogja törleszteni a tartozást. A kölcsönből a cég összesen 3.500.000 forintot fizetett meg a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 523. §-ának (1) bekezdése alapján nem vitás tényként állapította meg a kölcsönszerződés létrejöttét, a kölcsön összegét. Kifejtette, hogy a perben azt kellett vizsgálnia, hogy ténylegesen a szerződés kik között jött létre. A felperes által felajánlott tanúbizonyítást, mely a házastársának a meghallgatására irányult, a nyilvánvaló elfogultság és a közvetlen tudomás hiánya miatt mellőzte, dr. A. P. meghallgatására pedig azért nem került sor, mert az alperes nem adta meg a részére a titoktartás alóli felmentést. A tanúként meghallgatott P. L. tudott róla, hogy a felperes az alperestől követelte a kölcsönt. Szó volt közöttük arról, hogy a törlesztés milyen módon történik, illetőleg a jelenlétében az alperes borítékban adott

át pénzt a felperesnek. Kiemelte az elsőfokú bíróság a felek közötti jó barátságot, amely magyarázatul szolgál arra, hogy a szerződésüket miért nem foglalták írásba. Ezzel szemben utalt rá, hogy a D... Kft. tulajdonosával, **K. K-al** a kölcsönszerződés megkötését követően tárgyalt a felperes. Arra nem volt bizonyíték, hogy korábban ismerte volna, és valószínűtlen, hogy egy általa nem ismert személy által tulajdonolt és vezetett cégnek írásbeli szerződés nélkül jelentős összeget kölcsönöz. A cég könyvelésében a kölcsönre vonatkozó iratok, illetőleg adatok nem voltak. **J. G.** leveléből arra lehetett következtetni, hogy a társaság a törlesztést kezesként vállalta. Nyilvánvalónak látta, hogy ha a cég a kölcsönszerződés adósa, akkor az elismerés az ügyvezető személyétől független lett volna. Álláspontja szerint így a levél azt támasztja alá, hogy az alperes volt az adós figyelemmel arra, hogy a visszafizetést a saját ingatlanának terhére vállalta. Az elsőfokú bíróság rámutatott, nem nyert bizonyítást az alperes állítása, hogy a ... ingatlanból nagyobb részt vagy teljesen megtérült a felperes követelése, mert nem adta meg a titoktartás alóli felmentést az ingatlannal kapcsolatos szerződést szerkesztő dr. **A. P.** meghallgatásához. Utalt ugyanakkor arra is, hogy a felperesi előadás, valamint az alperes által csatolt felperesi e-mail alátámasztották, hogy az ingatlan megszerzése a felperesnek jelentős költséggel járt. A bizonyítékok mérlegelésével tehát arra a következtetésre jutott, hogy a kölcsönszerződés a felperes és az alperes mint természetes személyek között jött létre. A jogviszony megítélése szempontjából közömbös, hogy a pénzt végül az alperes a kft. működésére használta fel. Az átadott és a törlesztett összeg nem volt vitás, ahogy a kamat kezdő időpontja sem. Miután az alperes is közreműködött a kft. általi törlesztés megszervezésében, tudomással bírt a felperes követeléséről, így a szerződés 2003. évi lejártá megállapítható.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amely elsődlegesen annak hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára való utasítására irányult. Másodsorban azt kérte, hogy az ítélet táblája a bizonyítási indítványait elfogadva folytasson le bizonyítási eljárást, amelynek eredményeképpen az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a keresetet utasítsa el.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében foglaltakat, mert nem tájékoztatta a peres feleket a bizonyítandó tényekről. További lényeges eljárási szabálysértést követett el azzal, hogy a keresetlevelet a tárgyalás megnyitását követően nem ismertette, így nem lehetett orvosolni azt a hiányosságot, hogy a keresetben nem került feltüntetésre a követelés jogcíme. A felperes már a kereseti tényállás előterjesztésekor ellentmondásba került az általa csatolt okirat tartalmával, így annak ellenére, hogy kölcsönszerződésre hivatkozott, nem volt egyértelműen megállapítható, hogy milyen anyagi jogi jogszabályra alapítja az igényét. Nem derült ki az sem, hogy milyen alapon perelte eredetileg a D... Kft-t. Mindezek következtében érdemi ellenkérelmet, illetve nyilatkozatot sem tudott tenni. További eljárási szabálysértést követett el az elsőfokú bíróság azzal, hogy nem állapított meg tényállást, mivel nem határozta meg, hogy kik között, mikor, milyen jogviszony jött létre és annak mi volt a tartalma.

Az alperes érdemi álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a peres felek között a kölcsönszerződés létrejöttét, amelyet csak a felperes szóbeli nyilatkozata támasztott alá. A tanúként meghallgatott **P. L.**-nak közvetlen tudomása a szerződés megkötéséről és tartalmáról nem volt, a felperes által csatolt okiratok pedig az ellenkérelmében foglaltakat támasztották alá. Utalt arra is, hogy a felperes évekig nem érvényesítette az igényét, csak azt követően indította meg a pert, hogy a D... Kft.-től a követelését nem tudta behajtani. Ezzel szemben azt az állítását, mely szerint a pénzt a cég nevében vette át, alátámasztja a felperes által csatolt teljes bizonyító erejű magánokirat, amely tartalmazza a gazdasági társaság akkori képviselője, **J. G.** részéről a tartozás elismerését. Az okirat alapján egyértelmű az adós személye, és ezt megerősíti a jelenlévő dr. **D. P.** és **J. G.** nyomozás során tett vallomása is. Külön kiemelte, hogy az okirat a társaság részére címzett felhívást tartalmaz a visszafizetésre, vagyis a lejárat nélküli kölcsön felmondásra került ilyen módon a hitelező részéről. Önmagában az, hogy a jogügyletet a cég nem könyvelte, nem támasztja alá, hogy a leírtak nem felelnek meg a valóságnak. Hasonlóan alátámasztja a védekezését a „Megállapodás” elnevezésű okirat, ahol adósként egyértelműen a cég került feltüntetésre. A felperes nem tudott az eljárás során magyarázatot adni arra, hogy az általa csatolt okiratok hitelességét miért kérdőjelezi meg. A szavahihetősége egyébként is kétséges: arra hivatkozott ugyanis, hogy **K. K.-al** az első pénzüsszeg átadását megelőzően nem volt kapcsolata, ezt azonban cáfolja a D1...Kft. cégkivonata, amelyben szerepel, hogy ezen társaságnak ketten voltak a tagjai a megalakulástól, vagyis 2001. március 21-től kezdődően.

A kölcsönszerződésnek D... Kft.-vel való megkötését alátámasztja az is, hogy annak teljesítését 3.500.000 forint erejéig a felperes elfogadta. A cégnek egyébként nem is állhatott volna módjában az alperes tartozását elismerni, mert ezzel megsértette volna a működésére vonatkozó törvényi előírásokat. Iratellenes az a következtetés, hogy a társaság kezesként törlesztett, hiszen a Ptk. 272. §-ának (2) bekezdése alapján kezességet csak írásban lehet vállalni. Ha pedig a kölcsön a peres felek között jött létre, akkor a D... Kft. nyilatkozata tartozásátvállalásnak minősül, amelyhez a felperes a hozzájárulását adta.

Dr. **A. P.** meghallgatásának elmaradását az elsőfokú bíróság nem értékelhette volna a terhére. Nem állt ugyanis olyan kapcsolatban a jogi képviselővel, amely miatt az titoktartásra lenne köteles, az ingatlannal kapcsolatos ügyletben pedig nem is volt ügyfele. Amennyiben az ingatlan bármilyen módon a tartozás kielégítéseként megjelölésre került a felperes részéről, az szintén azt támasztja alá, hogy nem az alperestől, hanem a tényleges adós cégtől és annak tulajdonosától, **K. K.**-tól várta a kielégítést.

Indítványozta az alperes, hogy a másodfokú bíróság tanúként hallgassa meg dr. **D. P.**-t és **J. G.**-t az okirat keletkezésének körülményeire és annak tartalmára vonatkozóan. Álláspontja szerint vizsgálni kellett volna, hogy a cég könyveiben saját kötelezettségként szerepelt-e ez a tartozás, ezért kérte a D... Kft. teljes felszámolási iratanyagának a beszerzését, továbbá a felperes meghallgatását a ... ingatlan vonatkozásában arra nézve, hogy az e-mailben leírt vagy a tárgyaláson tett előadása felel-e meg a valóságnak.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokai alapján.

P. L. tanúvallomásaival kapcsolatosan kiemelte, hogy a tanúnak közvetlen tudomása volt a résztörlesztésekről. A tanúvallomásából megállapítható volt az is, hogy az alperes a saját nevében járt el. A D... Kft. a tartozást nem könyvelte el, és J. G. előadása megerősítette, hogy a cég nevében kizárólagosan az alperes közbenjárására ismerte el a kölcsönt. Amennyiben a D... Kft. az alperes által átvett pénzüsségeket nem tüntette fel a 2002. évre vonatkozó egyszerűsített éves beszámolójában, valamint arról a gazdasági esemény megtörténtekor bizonylatot nem állított ki, úgy megsértette a számvitelre vonatkozó törvényi rendelkezéseket, a gazdasági esemény pedig fiktívnek tekinthető. Utalt az alperes arra is, hogy a büntetőeljárás során az alperes gyanúsítottként került meghallgatásra, így igazmondási kötelezettség nem terhelte. Az általa előadottak valóságtartalma nem fogadható el az egyes tanúvallomásokban és okiratokban rögzített nyilatkozatokkal szemben. Dr. A. P. tekintetében kifejtette, hogy a tanú egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy titoktartási kötelezettsége van. Az alperes ennek ellenére nem adta meg a részére a felmentést. A bizonyítási eljárás lefolytatását ezzel megnehezítette, így annak jogkövetkezményeit viselnie kell.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében vizsgálta felül, mert annak jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt.

A fellebbezés alaptalan.

Az alperes elsődlegesen eljárási szabálysértések miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte, ezért az ítélet tábla a fellebbezést mindenekelőtt ebben a körben vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a per első tárgyalásán - a jegyzőkönyv tanúsága szerint - a keresetlevelet a Pp. 138. §-ának (1) bekezdésében foglaltak ellenére valóban nem ismertette, és az eljárás során - az iratokból megállapíthatóan - nem tett eleget a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének sem.

A per anyagából ugyanakkor az is megállapítható, hogy az alperes a keresetlevelet kézhez kapta. Arra írásban már az első érdemi tárgyalást megelőzően részletes ellenkérelmet terjesztett elő (14. sorszámú beadvány), amelyhez csatolta okirati bizonyítékait, valamint megjelölte bizonyítási indítványait. Írásbeli ellenkérelmét 15. sorszám alatt még kiegészítette, amelyet a tárgyaláson személyes előadása során megerősített. Az alperesi védekezés következetesen arra irányult, hogy nem ő, hanem a D... Kft. kötött a felperessel kölcsönszerződést. Ebből kétséget kizáróan megállapítható, hogy az alperes számára sem volt vitás a kereset jogcíme. Megalapozatlanul hivatkozik tehát arra, hogy nem tudta, hogy a felperes milyen anyagi jogi jogszabályra alapítja követelését. Az a körülmény, hogy a felperes a D... Kft-t II. rendű alperesként az eredeti keresetében perbe állította, az I. rendű alperessel szembeni kereset és annak jogcíme tekintetében nem bír jelentőséggel. Az alperesnek az elsőfokú eljárásban előterjesztett írásbeli nyilatkozatai, személyes előadása, illetőleg a jogi képviselőjének nyilatkozatai nem hagynak kétséget afelől

sem, hogy érdemben tudott nyilatkozni a keresettel kapcsolatosan, ez az érdemi nyilatkozat pedig az elutasításra irányult. Ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet határozottan rögzítette, hogy a felperes különböző időpontokban összesen 24.000.000 forint kölcsönt nyújtott az alperesnek. Ebből következően nyilvánvalóan alaptalan az alperes azon hivatkozása is, hogy a tényállás nem került megállapításra.

A tájékoztatási kötelezettség megsértésével kapcsolatosan az alperes a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésére hivatkozott, amely alapján a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni. A Pp. 2. §-ának (1) bekezdése értelmében ugyanakkor a bíróság feladata az is, hogy a feleknek a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse. A fentiek értelmében - ahogy erre a Legfelsőbb Bíróság is rámutatott az 1/2009. (VI.24.) PK véleményében - az eljáró bíróság tájékoztatásának a kereseti (vizontkereseti) kérelem és az ellenkérelem (kifogás) alapjaként előadottakból kiindulva, az anyagi jogi szabályok szerint jelentős tényekre kell vonatkoznia. A felet tehát - függetlenül attól, hogy jogi képviselővel jár-e el - nem vitásan tájékoztatni kell arról, hogy a bíróság a Pp. 163. §-a alapján mely tényállításait ítéli olyannak, amelyek bizonyításra szorulnak.

A jelen perben a felperes kölcsönszerződés teljesítése címén kérte marasztalni az alperest. A peres felek között csak az adós személyét, illetve a kölcsön teljesítését illetően volt vita, a szerződés létrejöttét, tartalmát, a követelés lejártát lényegében egyezően adták elő. Ebből adódóan az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az ítéletében a Ptk. 523. §-ának (1) bekezdésére utalással, hogy a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a kölcsönt az alperesnek adta. Ezzel szemben nyilvánvalóan az alperest terhelte a bizonyítás azon állításait illetően, hogy az adós a D... Kft. volt, illetve a kölcsön teljesen vagy részben kiegyenlítésre, elszámolásra került a martonvásári ingatlan adásvétele útján. A bizonyítási teher fenti alakulásával a felek kétséget kizáróan tisztában voltak az elsőfokú eljárásban. Az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelmében maga is összefoglalta, hogy „a szerződő felek személyére vonatkozóan van lényeges ellentmondás a felek között, ezen felül sem a kölcsön összege, sem az ellenérték, sem a határidő nem volt vitás”. Ebből kiindulva fejtette ki, hogy a felperes a rajta nyugvó bizonyítási teher ellenére nem tudta bizonyítani, hogy vele kötötte a kölcsönszerződést. Ezt meghaladóan részletesen elemezte a „saját ellenkérelme és a kereseti követelés alaptalansága bizonyítására” előterjesztett bizonyítékait. Megállapítható tehát, hogy az alperes a bizonyításra szoruló tények és a bizonyítási teher ismeretében tette meg nyilatkozatait és terjesztette elő bizonyítási indítványait. A Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség nem öncélú, hanem arra irányul, hogy a fél a bizonyítási indítványait a jóhiszemű és célszerű pivittel

követelményeinek megfelelően elő tudja terjeszteni. Erre tekintettel abban az esetben, ha kétséget kizáróan megállapítható, hogy a fél a bizonyítandó tényekkel és a bizonyítási teherrel tisztában van, akkor a tájékoztatás pusztán formális lehet, és elmaradása esetén a félnek a Pp. 2. §-ának (1) bekezdésében meghatározott jogai nem sérülnek. Ezzel szemben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése által éppen a felperesnek sérülne a per tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül való befejezéséhez fűződő joga, mert a másodfokú határozat indokolatlanul engedne teret az alperes részére a további bizonyításnak.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely miatt a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú eljárás megismétlése, illetőleg kiegészítése lenne szükséges, így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének nem volt helye. Az ítélet tábla a fentiekre tekintettel a fellebbezést érdemben vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti az alábbiakkal.

A D... Kft.-vel szemben 2002. november 8-án nyújtották be a felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelmet. A felszámolás kezdő időpontja 2003. augusztus 28-a volt.

Az alperessel szemben folyamatban volt nyomozást a ... Ügyészség 2008. január 22-én kelt ... számú határozatával megszüntette, mivel a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése, és az eljárás folytatásától sem volt várható eredmény. Határozata indokolásában rámutatott, hogy nem lehetett kétséget kizáróan bizonyítani, hogy az alperes a visszafizetés szándéka nélkül pénzt kért kölcsön a felperestől.

Az így kiegészített tényállásra is tekintettel az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és lényegét tekintve annak jogi indokolásával az ítélet tábla egyetért. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat csak rá a következőkre.

A felperes keresete kölcsön visszakövetelésére irányult, az alperes pedig azzal védekezett, hogy a szerződésnek nem ő, hanem a D... Kft. az adósa. Figyelemmel arra, hogy a kölcsön összege, illetve a pénz alperes által történő átvétele nem volt vitás, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az alperessel kötötte meg a megállapodást.

Ebben a körben az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, köztük a 2003. április 30-án kelt jegyzőkönyvet és megállapodást. Az utóbbi 1. pontja egyértelműen tartalmazza, hogy a felek a mellékelt jegyzőkönyv alapján teszik meg a megállapításukat és vállalásukat, amiből az következik, hogy a perben a jegyzőkönyvben foglaltak valóságát kellett vizsgálni.

A jegyzőkönyv a Pp. 196. § (1) bekezdés e) pontja alapján nem minősül teljes bizonyító erejű magánokiratnak, mert - bár szerepel rajta ügyvédi pecsét és aláírás - nem állapítható meg belőle, hogy azt a jogi képviselő szerkesztette és ellenjegyezte. Ennek azonban azért nem volt jelentősége, mert a felek az

aláírásukat elismerték, és mivel a felperes vitatta a leírtakat, ebből következően neki kellett bizonyítania azt a tényállítást, mely szerint az okiratban foglaltakkal szemben a kölcsönt nem a cég, hanem az alperes részére nyújtotta.

Ezzel kapcsolatosan azt kell kiemelni, hogy a jegyzőkönyv szerint a D... Kft-t képviselő J. G. ügyvezető a felperes követelését először nem ismerte el. Csak az ügyben kifejezetten érdekelt alperes nyilatkozata alapján fogadta el a cég tarozásának a fennállását utalva arra is, hogy az összeg már felhasználásra került. Mindezekből megállapítható, hogy a jegyzőkönyv nem magát a kölcsönszerződést tartalmazza, hanem egy elismerést, amely az ügyben érdekelt alperes nyilatkozatán alapul.

A jegyzőkönyv valóságtartalmát azonban megdönti J. G-nek a felpereshez írt, és az elsőfokú eljárás iratai között 18/1. sorszám alatt elfekvő levele. Ebben ugyanis megerősíti, hogy a kölcsön a társaság könyvelésében nem volt kimutatható. Hivatkozik továbbá az alperessel kötött szóbeli megállapodásra, amely szerint a tartozást a cég kezesként ismeri el, a teljesítést azonban az alperes fogja vállalni a ... utcai ingatlan, illetve az annak értékesítéséből befolyt vételár terhére, és az ingatlan vételárának a befolyásáig tesz eleget a társaság a kezesi kötelezettségnek. Kifejezett, erre irányuló érvényes szerződés hiányában a D... Kft. kezességvállalása kétségtelenül nem állapítható meg. Az viszont a levélből egyértelmű, hogy J. G. a cég képviselőjeként a felekkel való megállapodást csak egy helytállási kötelezettségként értékelte, a társaság által kötött kölcsönszerződés létrejöttét nem ismerte el, vagyis nem a céget tartotta közvetlen kötelezettnek. A nyomozást megszüntető határozat tartalmazza a büntető eljárás során tett nyilatkozatát, amelyben szintén az szerepel, hogy a könyvelés valódiságát nem tudta ellenőrizni. Az ítéletábra álláspontja szerint J. G. fenti nyilatkozataiból az következik, hogy a felperes a jegyzőkönyv tartalmát megdöntötte, az tehát önmagában nem bizonyítja, hogy a kölcsönt a D... Kft. kapta, és nem a pénzt ténylegesen átvevő alperes.

A ... ingatlan értékesítésével kapcsolatosan a felperes által csatolt e-mailból (16/A/1) csak az állapítható meg, hogy az ingatlan valamilyen módon a követelés megtérülését szolgálta. A per adatai alapján azonban nem volt egyértelmű, hogy a D... Kft. vagy K. K. tulajdonában volt-e az ingatlan, és ezzel milyen módon, milyen értékben történt teljesítés. A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest terhelte a bizonyítás azon tényállítása tekintetében, hogy az ingatlannal a kölcsöntartozás elszámolásra került. Ennek ellenére ebben a körben a felperes terjesztett elő bizonyítási indítványt, amely dr. A. P. meghallgatására irányult. Az ügyvéd a tárgyaláson egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy tudomása van a per tárgyról, a felek jogvitájáról, és állította, hogy ügyvédi titoktartási kötelezettség terheli. Az alperes jogi képviselője határozottan úgy nyilatkozott, hogy a titoktartás alóli felmentést nem adja meg (23. jegyzőkönyv 2. oldal). Erre tekintettel megalapozatlanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy dr. A. P. meghallgatásának nem volt akadálya. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a terhére a felmentés megtagadását, mert emiatt nem lehetett feltárni az ingatlan értékesítésével kapcsolatos körülményeket és az ügyvédnek a perbeli jogvitával kapcsolatos információit.

Megfelelően mérlegelte az elsőfokú bíróság P. L. tanúvallomását is, aki elmondása szerint többször is találkozott a felekkel és ismerte a kölcsönügyletüket, amely „egyáltalán nem volt titkos”. Állította, hogy számos alkalommal felmerült ilyen közös találkozások, sportolások alkalmával a felperes részéről, hogy az alperes az esedékesség idején megfizeti-e a tartozását vagy annak egy bizonyos részét, vagy sem”. A tanú hallotta, amint az alperes közölte a felperessel, hogy nem adja meg a tartozást, mert abban az időpontban nem volt pénze. A beszélgetések alapján a P. L. a kapcsolatot úgy értelmezte, hogy a felperes közvetlenül az alperesnek adta a pénzt, és az alperes tartozott azt megfizetni a felperesnek. A fentiek alapján nem csak közvetett tudomása volt a felek közötti vitáról, hiszen nem cáfolt állítása szerint az napi rendszerességgel előtte is zajlott.

A felperes szavahihetőségének megdöntéséhez nem elegendő az a kétségtelenül fennálló körülmény, hogy a perbeli kölcsönszerződések megkötését megelőzően, 2001-ben létrejött D1...Kft-t közösen alapították K. K-al. A felperes ugyanis a cég létrehozását a perben személyes előadása során nem vitatta. Az eltelt hosszú idő miatt nem róható a terhére az a nyilatkozata, hogy K. K-t a kölcsönszerződés megkötésekor még nem ismerte, hiszen előadását megelőzően több mint hét évvel történt a cégalapítás, illetőleg több mint öt évvel a kölcsönszerződés. A K. K-al való kapcsolatot az elsőfokú bíróság helyesen értékelte abból a szempontból, hogy a nagy összegű kölcsönszerződés szóbeli megkötése sokkal inkább valószínűbb egy régi baráttal és sporttárssal, mint egy nem ismert személy által tulajdonolt és vezetett céggel. A ... ingatlannal kapcsolatos felperesi előadásban található ellentmondásokra pedig az alperes azért nem hivatkozhat, mert az elsődlegesen erre az ügyletre meghallgatni kért tanú vallomását maga akadályozta meg a titoktartás alóli felmentés megtagadásával.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat a fentiek értelmében helyesen mérlegelte. Az elsőfokú eljárásban a tárgyalás berekesztését megelőzően a felek határozottan úgy nyilatkoztak, hogy további bizonyítási indítványuk nincs. Másodfokon további bizonyításra a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében foglaltak értelmében ezért már nem volt lehetőség.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság döntését a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezte a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5)-(6) bekezdése alapján -a másodfokú eljárás kisebb munkaigényére tekintettel mérsékelt összegben - megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

Budapest, 2011. június 8.

dr. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Sándor Ottó s.k.. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: